

ساماندهی کاربری اراضی حاشیه رودخانه ها در توسعه پایدار شهری مطالعه موردی: رودخانه لاویج رود شهر نور

صدرالدین متولی، دانشیار برنامه ریزی شهری دانشگاه آزاد واحد نور
کمیل کوزه گر کالجی، کارشناسی از شد دانشگاه آزاد واحد نور

چکیده:

برنامه ریزی کاربری زمین شهری نقطه اتکا و هسته اصلی برنامه ریزی شهری محسوب می شود فرآیندی که در آن حسن تعامل اجزاء بهم پیوسته شهری منوط به رعایت استانداردهای کمی است. این استانداردها و معیارها در فرآیند برنامه ریزی کاربری اراضی زمین شهری ضابطه عمل یا قضاوت محسوب می شود. هدف پژوهش حاضر، ساماندهی کاربری اراضی حاشیه رودخانه ها در توسعه پایدار شهری مطالعه موردی شهر نور می باشد. بدین منظور با توجه به فرضیه های تحقیق، شاخص هایی چون میزان رعایت سرانه فضای سبز در حریم رودخانه های شهر نور، ایجاد امکانات رفاهی متناسب با شرایط اجتماعی در حریم رودخانه، کاربردی نبودن قوانین و مقررات در زمینه کاربری اراضی در شهر نور، ساخت و ساز در حریم رودخانه در قسمت های مرکزی شهر به علت بالا بودن ارزش زمین، میزان رعایت بهداشت و نظافت را در حریم رودخانه های شهر نور و... با توجه به دیدگاه کارشناسان و شهروندان مورد بررسی قرار گرفته است. روش تحقیق از نوع توصیفی- تحلیلی است. داده های مورد نیاز، از طریق مطالعات و بازدیدهای میدانی و تکمیل پرسشنامه از طریق فرمول کوکران با حجم نمونه ای بالغ بر ۳۲۰ شهروند و ۲۰ کارشناس به شیوه ی تصادفی جمع آوری گردید و با بهره گیری از آمارهای توصیفی و آزمون کای اسکویر و آزمون تی مستقل، مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفته است. نتایج بیانگر این است: ساماندهی کاربری اراضی در حد بالاتر از سطح متوسط بر شاخص اقتصادی - اجتماعی و زیست محیطی تاثیر گذار می باشد. بین کاربری اراضی و حریم رودخانه مورد نظر در همه نقاط ارتباط معنا داری مشاهده نمی شود
واژگان کلیدی: ساماندهی، کاربری اراضی، رودخانه ها، توسعه پایدار شهری، شهر نور